

disse, saa er denne Anke uberettiget og utilbørlig. Naar den moderate Presse ikke støtter Socialdemokratiets Angreb, er det, fordi de saa ofte ere fulde af Overdrivelser. Det ærede Medlem afgav selv et levende Eksempel herpaa i Forgaars, da han fortalte en haarrejsende Historie om en Gaardmand i Jylland, der gik ud til sin Karl, som gik paa Marken og passede sit Arbejde, og skød et Øje ud paa ham. Jeg tænkte straks: sikke russiske Tilstande; men nu hørte vi jo i Dag af den højtærede Justitsminister, at det var en ganske misvisende Fremstilling, som det ærede Medlem gav af denne Sag, og at det var simpelt Nødværge, thi ellers var Manden maaske bleven slaaget ihjel af sin forvorne Tjenestekarl, der tidligere havde maattet give Bøde for Deltagelse i Spektakler. Naar det ærede Medlem selv har Mod til at fremstille en Ting saa aldeles forkert her i Tinget, at den højtærede Justitsminister maa korrigere ham, er det ikke underligt, at man ude i hans Partis Presse ogsaa kan se Eksempler paa Paastande, der ere løse og uvederhæftige. Det er derfor, den moderate Presse ikke har støttet dem.

Ordføreren for Forespørgerne (Sæbroe): Det ærede Medlem, der nu satte sig, kom højt op — det er jo for Resten en Sædvane hos ham, naar han polemiserer mod politiske Modstandere her i Salen med korte Bemærkninger, og jeg undskylder ham. Men naar det ærede Medlem i Anledning af Ministerens Udtalelser om Gaardejer Tang vilde give det Udseende af, at jeg har fremdraget et Forhold her i Salen, som jeg ikke kunde forsvare, vil jeg sige, at jeg til enhver Tid vil forsvare mine Udtalelser om denne Sag. Med Hensyn til hvad den socialdemokratiske Presse har skrevet vedrørende netop denne specielle Sag, vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at vedkommende Gaardejer ved en af Rettens Instanser blev idømt en Erstatning af 1000 Kr. til Karlen. Jeg har aldeles ikke talt noget om, hvordan Karlen var eller ikke var, og jeg har i alt Fald ikke taget ham i Forsvar, men jeg har gjort opmærksom paa, at efter at Karlen havde faaet det ene Øje skudt ud, rodede man op i hans Fortid, gennemsøgte den og fandt naturligtvis ogsaa noget at sige om ham. Hvilket Menneske vilde der for Resten ikke være noget at sige paa, hvis man rigtig for Alvor rodede op i og undersøgte hans Fortid? Det ærede Medlem vilde ikke sely

være fuldstændig sikker i saa Henseende — jeg selv og mange andre heller ikke —, om end maaske nok paa det Omraade, her er Tale om. Den højtærede Justitsministers Udtalelser i denne Sag, hvilke jeg ikke berørte, fordi jeg gerne vilde bidrage mit til, at Forhandlingerne kunde afsluttes i Dag — ellers vilde jeg have fundet Anledning til at beskæftige mig med dem —, vare ikke af den Beskaffenhed, at jeg har nogen Grund til at føle mig brøstholden, hvad min Fremstilling af Sagen angaar. Den højtærede Justitsminister har efter min Opfattelse set paa denne Sag, som han ser paa adskillige andre, nemlig som en Sag, der nu engang var afsluttet med en Frifindelse for vedkommende ved en højere Retsinstans — dermed var den Sag afgjort, og det var bevist, at vedkommende Gaardejer ikke har gjort sig skyldig i noget urigtigt. Men naar det ærede Medlem og saa vidt jeg husker ogsaa den højtærede Justitsminister — det skal jeg dog ikke bestemt fastholde — fremhævede, at vedkommende Karl var en stridbar Natur, vil jeg dog sige: Ja men hvorfor faar man ikke noget at vide om Gaardejeren? Jeg kender noget til denne Mand, og hans Forhold have vi ogsaa undersøgt. Han var bekendt for vanskeligt at kunne have Folk, han skiftede meget hyppigt og var en hidsig og stridbar Natur. Karlen var vel omtrent af samme Surdejg som de Karle, denne Mand i Almindelighed havde, thi det ærede Medlem ved jo meget godt, at de, der hyppig skifte Folk, faa ikke det bedste Tyende, de faa netop stridbare Karle. Det er allerede betegnende for denne Gaardmand, at han gaar ude paa Marken med en ladt Revolver i sin Lomme. Karlen har taget en Flintesten op — naa ja, han ved, at Gaardejeren er en stridbar Natur, han risikerer, at Manden farer løs paa ham — men det er ikke bevist, at han har slaaget løs paa Gaardejeren. Hvad der derimod er bevist, og hvad der er en Kendsgerning, er, at Gaardejeren havde en ladt Revolver med, at han benyttede denne Revolver og skød et Øje ud paa sin Tjenestekarl.

Nu vil jeg til det ærede Medlem og den højtærede Justitsminister sige, at naar navnlig den højtærede Justitsminister siger, at denne Sag vedrører ikke Tyendelovgivningen, at her er kun Tale om Nødværge, nærer jeg dog en ikke ringe Grad af Tvivl om, at Dommen netop vilde have faaet det Resultat, hvis det havde været det omvendte Forhold, hvis det var en Karl, der